

ρέσει, — εἶπε, — νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὸ ὄρος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς σου ; »

« Εὐχαρίστως, παποῦ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω εἰς τὰ ὄρη, ἀλλ' ἐφοδοῦμην μή πως ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ μοι τὸ ἐπέτρεπεν. Ἄλλὰ μαζὺ σου, παποῦ, θὰ ᾔναι πολὺ ὠραῖον καὶ εὐχάριστον. »

Ἡ μήτηρ δὲν ἐράνη εὐχαριστημένη μὲ τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ ὁ καιρὸς ὠραῖος, συγκατετέθη νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ συνοδεύσῃ τὸν παποῦ του, διότι ἡ ἀβεβαιότης τῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της ἐπλήρου τὴν καρδίαν της μὲ φόβον καὶ ἀθυμίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

%

Αἰ μαγικὰ ἀμυγδαλέκι.

Ἡ Αἰμιλία ἦτο μικρά τις κόρη δεκαετῆς, ἥτις κάκει εἰς μίαν ὠραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τινα τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τῶν γονέων της καὶ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς ἀδελφῆς Εὐρυδίκης, ἥτις ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Κατὰ τὸ δευτερὸν ὠραῖος τινὸς ἡμέρας περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, αἱ δύο ἀδελφαί, μὲ τοὺς βραχίονάς των ἐρριμμένους περὶ ἀλλήλων, περιπατοῦν εἰς τὸν κῆπον, συνομιλοῦσαι λυπηρῶς, διότι τὴν ἐπαύριον ἡ Εὐρυδίκη ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ἐσωτερικὴ μαθήτρια εἰς ἓν τῶν ἐκεῖ παρθεναγωγείων.

— « ὦ, » εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη ἀναστενάζουσα — « Πόσον λυπηρὸν μοι φαίνεται νὰ φύγω, νὰ σὰς ἀφήσω ὁλως καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν γνωρίζω κανένα ! Καὶ τὸ χειρότερον νὰ μὴ ἴδω τοὺς γονεῖς μου, οὔτε σὲ μέχρι τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου, — εἶναι πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα ! »

— « Ναί, — ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς ἡ μικρά της ἀδελφή. — εἶναι σκληρὸν, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς, Εὐρυδίκη μου, ἐκτὸς τούτου θὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν — θὰ μοι γράφῃς ὅτι κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ποῖας ἔχεις φίλας, καὶ πῶς περνᾷς τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ γράφω ὅτι κάμνω ἐδῶ, καὶ ποῖος ἔρχεται καὶ τοῦ πηγαίνω. »

— « Καὶ πῶς πηγαίνει τὸ κανάρι μου, καὶ ὁ κῆπός μου, αἰ, Αἰμιλίτσα μου, θὰ μοι τὸν περιποιήσῃ, δὲν εἶναι ἔτσι ; διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ μπάρμπα Πέτρος θὰ τὸν παραμελήσῃ, ἀν τὸν ἀφήσω εἰς τὴν φροντίδα του. »

— « Ἐννοία σου, θὰ τὸν σκαλίζω, καὶ θὰ τὸν ποτιζῶ καλλίτερον καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἰδικὸν μου, ὡς εἶναι ἔλθῃς θὰ τὸν εὕρῃς εἰς καλλὴν κατάστασιν. »

— « Ἐλα τώρα νὰ κάμωμεν κάτι τι τὸ ὅποιον τὸ ἀνέ-

γνωσα πρὸ ἡμερῶν εἰς ἓν βιβλίον, ἀλλὰ πρῶτον τρέξε ζήτησε τῆς κυρούλας δύο ἀμύγδαλα καὶ ὀλίγην κλωστήν. »

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὰ ἀμύγδαλα, τὰ ὅποια ἡ Εὐρυδίκη ἔσπασε πάραυτα μὲ προσοχήν, ὥστε τὸ σπέρμα νὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον. — « Δός μου τώρα μίαν καρφίτσαν — εἶπε — καὶ πρόσεχε — βλέπεις ; γράφω τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς φλοῦδας ταύτης καὶ τὸ ἰδικόν μου ἐπὶ ἐκείνης· τώρα θὰ δέσω πάλιν τὰς φλοῦδας ὁμοῦ, καὶ θὰ χῶσω τὰ ἀμύγδαλα εἰς τὴν γῆν. » Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ Εὐρυδίκη ἔσκέπασε τὰ δύο ἀμύγδα μὲ τὸ χῶμα καὶ ἔρριψεν ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς.

— « Ἐξήγησόν με τώρα, — εἶπε, μὲ περιέργειαν ἡ Αἰμιλία, — τί σημαίνει τοῦτο. »

— « Εὐχαρίστω. Τὰ ἀμύγδαλα ἐκεῖνα θὰ γείνουν δένδρα, — δὲν εἶναι ἔτσι ; »

— « Βέβαια. »

— « Καὶ θὰ κάμουν ἀμύγδαλα βεβαίως. Τώρα, ἕκαστον ἀμύγδαλον τῶν δένδρων ἐκείνων, ἀμα σπάσῃ τις τὸν φλοιὸν, θὰ φέρῃ χαραγμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα μῆς ἐξ ἡμῶν. Ἡ ἰδική σου ἀμυγδαλέα θὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, καὶ ἡ ἰδική μου τὸ ἰδικόν μου. Πιστεῦω, ὅτι εἶναι τελειώσω τὰς σπουδὰς μου, θὰ δυνηθῶ νὰ κρίνω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πειράματος. »

— « εἶσαι βεβαία περὶ τούτου ; »

— « Ὅχι, ἀνέγνωσα μόνον, ὅτι τοῦτο δύναται νὰ γείνη, καὶ ἄς τὸ δοκιμάσωμεν τώρα. Σὺ ὅμως, Αἰμιλίτσα μου, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ νὰ ποτιζῇς τὰς μαγικάς μας ἀμυγδαλέας. »

Κοράσιον θαυμάζον τὴν βροχὴν.

Τῆς κόρης καμαρώσατε τὰ νεῖατά τῆ θωριά της. Δέτε τὰ ῥόδα ποῦ ἀνθοῦν 'σ τὴ ληγερὴ παρθένα. Δέτε τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ὡμορφα μαλλιά της Ποῦ πέφτουνε χαροῦμενα στοὺς ὤμους ἑσπλωμένα. Ἀκοῦστε πῶς γλυκολαλεῖ, στὸν οὐρανὸ κυττάζει, Καὶ τὴ βροχὴ τοῦ Πλάστου μας τὸ μάτι της θαυμάζει.

Δέτε τὰ χέρια τὰ λευκὰ π' ἀπλώνει στὴ βροχοῦλα, Καὶ μέσα στὴν παλάμη της ζητᾷ νὰ σταματήσῃ, Ἄλλ' ἀγνοεῖ τὸ δύστυχο, ἡ κόρη ἡ μικροῦλα, Πῶς δὲν ἔμπορεῖ 'σ τὸ χέρι της τοῦ Πλάστου μας νὰ

[κλείσῃ

Ἐκεῖνα π' ἀπ' τὴν ἄβυσσο τραβᾷ γὰ νὰ ποτίσῃ Τῆς γῆς μας τὰ γεννήματα, καρπὸς γὰ νὰ βλαστήσῃ,

Καὶ τὸν πατέρα της σιμὰ ποῦ ἔστεκε τὸν κράζει, Νὰ τῆς εἰπῇ γιὰτ' ὁ Θεὸς αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,

Γιατί ἀπ' τὸν αἰθέρα του τὰ πλούτη του μοιράζει, | Τ' ἄκουσ' ὁ γέρος κ' ἔβγαλε σκυρτὰ τὴν κεφαλὴ του,
Χωρὶς ποτὲ νὰ σταματᾷ τὸ σπλαγγικὸ του χέρι. | Καὶ στὴν Ξανθοῦλα τὴ μικρὴ χαρίζει τὴ φωνή του·

Κοράσιον προσπαθὸν νὰ συλλάβῃ τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς.

«Παδί μου» λέγει «ἡ βροχὴ, π' ὁ Πλάτης μᾶς χαρίζει, | «Ἄς τὸν λατρεύομαι λοιπὸν, αὐτὸς γὰρ μᾶς φροντίζει,
«Ἐὶν' ἡ ζωὴ μας, τὸ ψωμί, ἡ δρόσος τῆς ψυχῆς μας, | «Καὶ ὁ Υἱὸς του γιὰτ' αὐτὸ μαρτύρησε στὴ γῆ μας,»

«Γιὰ νὰ διδάξη 'στὸ λαὸ τὸν Πλάστη νὰ λατρεύη,
«Καὶ ἡ ψυχὴ μας τ' οὐρανοῦ τὰ πλοῦτη νὰ γυρεύη.»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΗΓΓΑΕΣΗΣ.

Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς Σεβᾶ ἦτο εἰς τὴν εὐδαίμονα
λεγομένην Ἀραβίαν, ἣτις ἀπέχει πολλὴ τῆς Ἱερουσα-
λήμ. Εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν καὶ τὰ ταξείδια ἦσαν
ἐπικίνδυνα καὶ αἱ γυναῖκες, ἔστω καὶ βασίλισσαι, δὲν

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

Ε'. Ἡ βασίλισσα τῆς Σεβᾶ.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἦτο εἰς τὴν ὀψίστην
βαθμίδα τῆς δόξης του, ἡ βασίλισσα τῆς Σεβᾶ, ἀκού-
σασα περὶ τῆς σοφίας καὶ τοῦ μεγαλείου του, ἦλθε
πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

ἐθεωρεῖτο πρέπον νὰ ταξιδεύσῃ, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπι-
θυμία τοῦ νὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμοὺς τῆς τὰ
θαυμάσια, περὶ τῶν ὁποίων τσαῦτα εἶχεν ἀκούσει, τὴν
ἔκαμε νὰ διαπεράσῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἔρημον τῆς